

Sygn. akt I CNP 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi N. spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt XXIII Ga [...], wydanego
w sprawie z powództwa N. spółki z o.o. w W.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 czerwca 2013 r. oddalającego powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Powód w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji wniósł o orzeczenie, że jest on niezgodny z art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. Skarżący stwierdził, że wydanie przedmiotowego wyroku spowodowało wyrządzenie szkody poprzez utratę możliwości dochodzenia przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności, a tym samym zaspokojenia go jako wierzyciela. Stwierdził również, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych, bowiem apelacja powoda została oddalona, a skarga kasacyjna nie przysługuje z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 12 455,66 zł z odsetkami z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego wynajętego przez poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym, który to poszkodowany zawarł z pozwanym umowę cesji wierzytelności. Podstawą umowy cesji była umowa najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej wysokość, postać i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub ich surogaty zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, niepubl. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Wniesiona skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż nie określono w niej postaci szkody, czasu jej powstania. Skarżący nie uprawdopodobnił powstania szkody, gdyż szkody swej upatruje w utracie możliwości dochodzenia względem pozwanego wierzytelności; w istocie jako szkodę podaje fakt nieuwzględnienia jego powództwa. Powód wskazał, że szkoda stanowi wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy (najem pojazdu zastępczego) oraz wszystko to, co powód uzyskałby, gdyby rzecz wynajął, wydzierżawił lub oddał do odpłatnego korzystania na podstawie innego stosunku prawnego. Tak określona szkoda ma więc charakter przyszły, bądź hipotetyczny, a więc nie jest szkodą już poniesioną przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Sąd Najwyższy wskazywał wielokrotnie, że powyższy przepis nakłada na skarżącego obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i niebudzącego wątpliwości wyводу prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia wyczerpującej analizy prawnej przepisów dotyczących wszystkich dopuszczalnych środków zaskarżenia i wykazanie, a nie tylko wskazanie czy uwiarygodnienie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia przy pomocy tych środków nie było i nie jest możliwe (między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08, niepubl. i z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarżący nie przedstawił żadnej analizy prawnej wykazującej, że w sprawie brak było podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Wskazał jedynie, że skarga kasacyjna nie przysługuje z uwagi na art. 398² § 1 k.p.c.

Z tych względów należało stwierdzić, że skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

[aw]

jw